

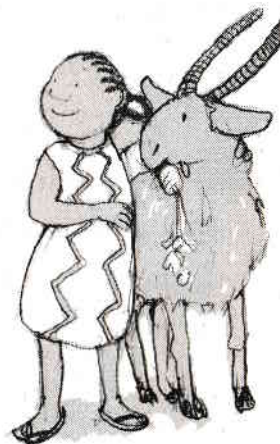
Atinuke s-a născut în Nigeria și a copilărit atât în Africa, cât și în Marea Britanie. Lucrează ca povestitoare în școli și teatre din toată lumea. Este autoarea a două serii de cărți pentru copii, *Anna Hibiscus* și *The No. 1 Car Spotter*. Atinuke locuiește pe un munte, având vedere la mare, în vestul Țării Galilor, împreună cu cei doi băieți ai ei. Susține organizația neguvernamentală SOS Satele Copiilor.

Lauren Tobia locuiește în Southville, Bristol. Împarte căsuța ei cu soțul și cu cei doi câini Jack Russell Terrier. Când Lauren nu desenează, poate fi văzută bând ceai în grădina ei.

ATINUKE

Anna Hibiscus

Ilustrații de **LAUREN TOBIA**

arthur

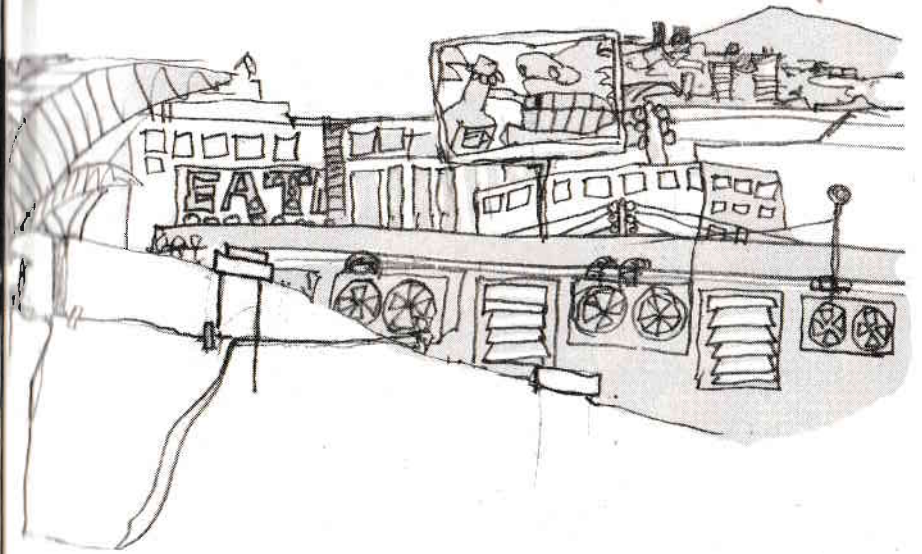
Cuprins

Anna Hibiscus

Anna Hibiscus în vacanță	9
Mătușa Alinare	37
Anna Hibiscus vinde portocale	67
Zăpadă dulce	85

Bravo, Anna Hibiscus!

Anna 'biscus! Cântă!	119
Anna Hibiscus, ce-i cu părul tău?	147
Anna Hibiscus și noul generator	175
Cealaltă parte a orașului	201

Anna Hibiscus în vacanță

Anna Hibiscus trăiește în Africa. Extraordinara Africă. Locuiește într-o casă veche, albă, cu balcoane și scări secrete. O casă minunată, așezată într-o grădină frumoasă, dintr-o curte imensă. Copacii sunt plini de fructe coapte, iar florile sunt pline de nectar dulce, succulent, pentru că aceasta este Africa și așa poate fi ea. În afara curții se află orașul. Un oraș minunat cu lagune, poduri și șosele, zgârie-nori și cocioabe.

Anna Hibiscus locuiește cu mama ei, care e din Canada, cu tatăl ei, care e din Africa, cu bunica și bunicul, cu mătușile și unchii, cu o mulțime de verișori și cu frățiorii ei gemeni, Pic și Poc.

Sunt atât de mulți oameni în familia Annei, că nici măcar ea nu îi poate număra pe toți.

Anna Hibiscus nu e niciodată singură. Mereu sunt în preajmă verișori cu care să se joace și să se ciondănească; mătușile și unchii râd și țipă întruna, iar mama, tata, bunicul și bunica sunt întotdeauna undeva aproape.

Ca să fii singur în casa Annei Hibiscus trebuie să te ascunzi. Uneori Anna se îngheștie în câte un loc răcoros, plin de praf, uitat de lume și așteaptă momentul palpitant când familia începe să o strige, iar apoi un văr sau un unchi o găsește și mătușile spun „Slavă Domnului!”

Într-o zi, mama Annei le-a povestit celor din familie cum a locuit în Canada într-o casă doar cu mama și cu tatăl ei.

— Ce? a strigat mătușa GrațIELA. Singuri? Doar voi trei?

— Da, și aveam o cameră doar a mea, a spus mama Annei cu nostalgie.

Bunica Annei s-a uitat la ea și a întrebat-o:

— Te-au pus să dormi singură?

— Nu era o pedeapsă, a răspuns mama Annei. Era bine să am camera mea.

Anna Hibiscus și verii ei s-au uitat unii la alții. Închipuie-ți! Să dormi singur. Singur pe întuneric!

— Nimănui nu-i place să doarmă singur, a zis bunica Annei.

Anna Hibiscus și-a așezat obrazul ei brun și cald pe brațul alb al mamei.

— Nu-ți face griji, mami, a zis ea. Acum ne ai pe noi toți. Nu vei mai fi niciodată singură.

Cu toate astea, în următoarea săptămână tatăl Annei a spus:

— Anna Hibiscus, mergem în vacanță. Mama ta, eu, tu și frații tăi. O să stăm într-o casă pe plajă.

— Doar noi? s-a mirat Anna.

Era incredibil.

— Doar noi, a răspuns tata. O vacanță liniștită. Mama Annei Hibiscus a zâmbit.

— Dar, tati, a zis Anna, cine o să se ocupe de gătit, de cumpărături, de curățenie și de toate celelalte? Cine o să aibă grijă de Pic și Poc? Și cu mine cum rămâne? Eu cu cine o să mă joc?

— O s-o ajut pe mama ta să organizeze totul, a spus el. Tu o să ai grijă de Pic și Poc, te poți juca cu ei.

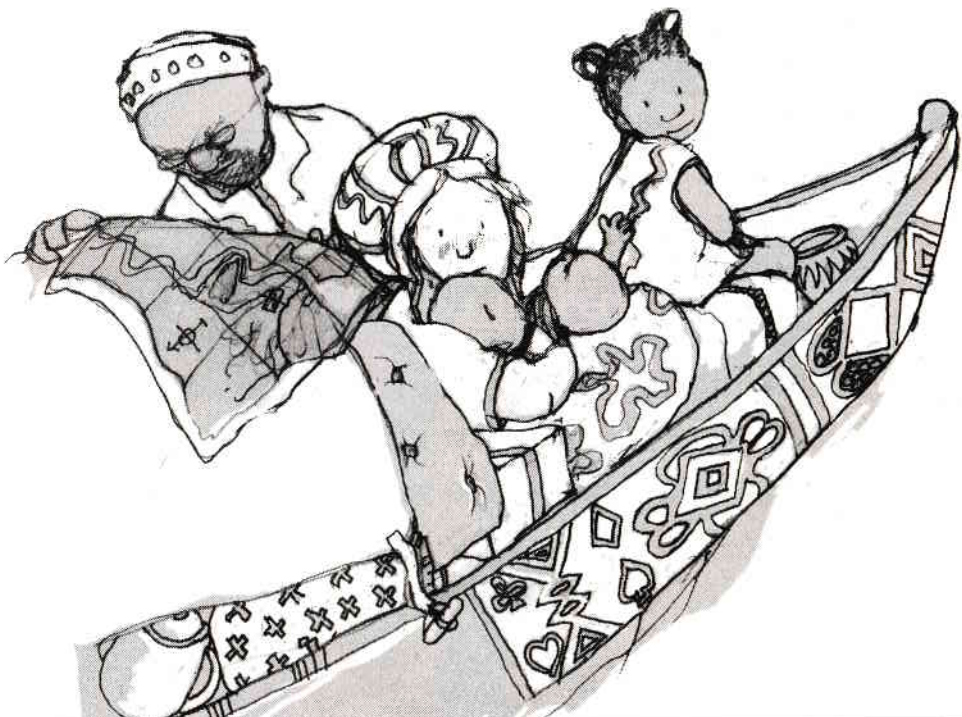
— Dar sunt bebeluși! s-a văicărit Anna.

— Exact! a spus tatăl. Gata cu grijile. Hai să facem bagajele.

O săptămână mai târziu, Anna Hibiscus împreună cu tata, mama, Pic și Poc și cu toate cutiile și gențile

lor au traversat strada spre lagună și s-au îngrămădit cu toții într-o canoe mică. Întreaga familie și-a luat rămas-bun de la ei, făcându-le cu mâna.

— Să nu stați mult! le-au spus ei. Să vă întoarceți repede!

Laguna trecea pe sub și pe lângă drumuri aglomerate și zgârie-nori uriași; trecea prin piețe mai mari decât cartierele. Pentru prima dată, Anna Hibiscus a văzut cât de mare era orașul. Era gigantic.

Apoi a dispărut.

Dintr-odată nu mai era nicio clădire, rămăseseră doar copaci care mărgineau malurile lagunei. Copaci atât de înalți și care creșteau atât de deși, că Anna nu putea vedea nimic în pădurea tropicală întunecată. O singură dată a observat niște oameni care păreau minusculi pe mal.

Dimineața s-a transformat în amiază și apoi în seară cum mergeau ei încet-încet. Apoi Anna a văzut insula! O plajă cu nisip alb și copaci micuți, iar în spatele lor o căsuță de lemn, fără uși și ferestre, vopsită în alb.

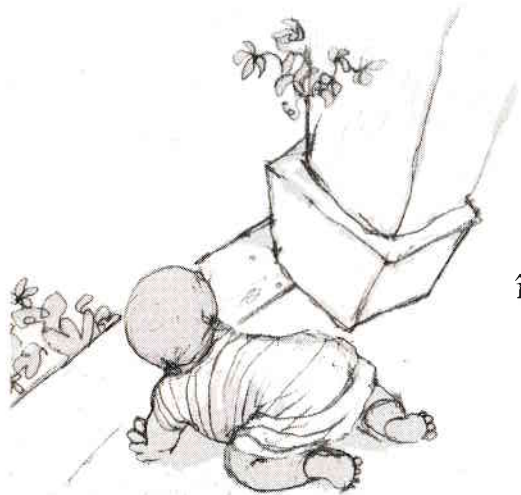
S-a făcut târziu până au descărcat toate cutiile și gențile din barcă și le-au dus în casa de pe plajă. Tatăl

Annei Hibiscus a aprins felinarele, iar mama ei a încălzit mâncarea. Erau toți foarte oboșiți pentru că respiraseră briza mării și căraseră bagajele, așa că s-au dus direct la culcare. Chiar și Pic și Poc au dormit buștean până a doua zi dimineața.

Când Anna și familia ei s-au trezit, casa de pe plajă li s-a părut murdară și prăfuită. Era plină de pânze de păianjen și gândaci morți. Cutiile și gențile erau încă nedesfăcute. Le era foame. Aveau multă treabă.

După micul dejun, Annei i-au revenit în grijă Pic și Poc. Au stat jos, pe verandă, unde era răcoare și umbră, dar bebelușii se tot târau până spre margine.

Nu erau uși pe care Anna să le poată închide. A alergat încolo și-ncoace prinzându-i pe frații ei pe rând și aducându-i înapoi în mijlocul camerei.

Îi era cald și transpirase, iar în cele din urmă i-a legat pe băieți de piciorul unei mese cu eșarfa mamei. Au țipat și au urlat. Tatăl Annei a venit fuga.

— Anna Hibiscus!
a zis el. Nu sunt capre!

I-a dezlegat și i-a privit mergând iute de-a bușilea spre marginea verandei.

— Înțeleg, a oftat el. Pic și Poc fac doar ce vor!
I-a strigat mamei:

— Îi duc pe Anna Hibiscus și pe Pic și Poc pe plajă. Acolo nu au peste ce margine să cadă.

Mama Annei a apărut în pragul de la bucătărie. Avea o pată pe față și pânze de păianjen în păr.

— Bine, a oftat ea.

Pe plajă, băieții au vrut să meargă de-a bușilea până în mare. Valurile le-au intrat în nas și i-au stropit cu apă sărată în ochi. Au scuipat, s-au înecat și au tușit.

Tatăl Annei i-a luat să se joace la umbra copacilor.

— Du-te să te bălăcești, Anna Hibiscus. Eu o să stau aici cu frații tăi.

Anna nu știa ce să zică despre bălăcitul în mare de una singură. Dacă venea vreun val imens și se îneca? Nu era niciun unchi sau nicio mătușă prin preajmă care să o salveze.

A încercat apa cu degetul de la picior, dar nu era niciun verișor prin preajmă, ca să se aventureze împreună.

Anna Hibiscus îi auzea pe frații ei strigând și zbătându-se. Voiau să se târască înapoi în apă. Ei nu se temeau.